

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Forhøjelse af grænserne for sygedagpenge, bortfald af såvel ventetidsbestemmelser som begrænsninger i dagpengehjælpens varighed m. v. [af Niels Mørk m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 153) findes i tillæg A. sp. 3233, fremsættelsen i tidenden sp. 4641).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg må begynde med at sige, at for mig at se er forslagene dels udtryk for et principielt ønske om, at dagpengehjælpen i større omfang end hidtil svarer til den mistede indtægt, dels udtryk for et ønske om gennemførelse af hurtige og meget store forbedringer af den eksisterende dagpengeordning.

Jeg vil hertil først bemærke — jeg var også inde på det ved behandlingen af et andet socialdemokratisk forslag sidste fredag her i tinget — at jeg i maj måned sidste år her i tinget gav en redegørelse for regeringens planer om en dagpengereform på baggrund af afsnittet om den kommende dagpengeordning i socialreformkommissionens første betænkning. I denne redegørelse oplyste jeg, at regeringen ville fremme det nødvendige planlægnings- og lovgivningsarbejde mest muligt, og at det var hensigten at fremsætte forslag til lov om ordningen i indeværende samling. Jeg havde sidste fredag anledning til at udtale, at et sådant lovforslag vil komme i denne samling.

Med de nye principper, der skal ligge til grund for den kommende dagpengeordning, er der tale om et omfattende forarbejde, men vi er nu så langt fremme, at vi i løbet

af ret kort tid antagelig vil kunne fremsætte lovforslaget. Det nærmere indhold vil der blive lejlighed til at drøfte senere, og derfor vil jeg i dag nøjes med at henvise til min redegørelse, hvori det er nævnt, at der arbejdes henimod en ordning, hvor dagpengehjælpen i et vist omfang skal gradueres efter den mistede indtægt, idet jeg i redegørelsen udtalte, at den burde udgøre 90 pct. af denne mistede indtægt. Derfor skal jeg blot her knytte nogle almindelige generelle kommentarer til det fremsatte forslag.

Som jeg også pegede på sidste gang, vi havde det socialdemokratiske forslag til behandling her i tinget, kræver en dagpengeordning med graduerede dagpenge efter socialreformkommissionens mening en fuldstændig omlægning af den nuværende administration. Det er også regeringens opfattelse, at en sådan omlægning er nødvendig, i hvert fald hvis administrationen af ordningen skal kunne holdes på et rimeligt niveau. Vi er i socialministeriet ved at forberede denne omlægning i snævert samarbejde med kommunerne, med kildeskattedirektoratet, administrationsdepartementet, de forskellige edb-centraler m. v. Men selv om der, som jeg har nævnt, arbejdes intenst med opgaven, vil det ikke være muligt at lade den nye ordning træde i kraft før den 1. april 1973.

De forbedringer, som man fra socialdemokratiets side nu foreslår, må skønnes at ville medføre en samlet merudgift på ikke under 400 mill. kr. En udgiftsforøgelse af denne størrelsesorden må nødvendigvis indgå i en samlet prioritering af de mange opgaver også på det sociale område, som vi ønsker løst i de kommende år. Jeg kan som eksempel blot nævne de socialdemokratiske forslag om forbedringer på pensionsområdet, som vi for nylig havde til behandling her i tinget, forslag, som jo også er stærkt udgiftkrævende.

Forslagsstillerne har ikke foreslået nogen bestemt løsning af spørgsmålet om finansiering af denne store udgiftsstigning, men man peger i mere almindelige vendinger dels på

[Socialministeren.]

et større statstilskud, dels på et større arbejds giverbidrag. I denne anledning vil jeg gerne fremhæve, at inden arbejdsmarkedets parter startede deres forhandlinger i efteråret, meddelte regeringen dem, at parterne måtte selv bære udgiften ved eventuelle forbedringer af sygdagpengene. Baggrunden herfor var, som det også er tingets medlemmer bekendt, at udgifterne til sygedagpenge efter de seneste forbedringer, vi har vedtaget, er steget langt mere end forud beregnet; således at staten er kommet til at bære en større andel af udgifterne, end det var forudsat ved fastsættelsen af bidragenes størrelse. Regeringen gjorde arbejdsmarkedets parter opmærksom på dette forhold, som jeg nævnte, inden overenskomstforhandlingerne startede, således, at udgifterne ved ønskelige forbedringer kunne indgå i forhandlingerne. Som bekendt er der ved de nu aftalte overenskomster opnået enighed om en forhøjelse af bidragene til ATP og dermed de pensioner, der kan ydes herfra, mens der ikke er afsat penge til en forhøjelse af dagpengehjælpen under sygdom, og jeg tager dette som et udtryk for, at man også her, ligesom regeringen, har været nødt til at prioritere de forbedringer, man ønsker gennemført, og det, man har foretrukket, har altså været en forhøjelse af ydelserne fra ATP.

Til slut skal jeg blot gentage, at jeg forventer, at der vil blive lejlighed til at drøfte en dagpengereform i enkeltheder på baggrund af det lovforslag, jeg før omtalte, og at regeringen finder, at hverken de tekniske eller de økonomiske muligheder er til stede for på nuværende tidspunkt at gennemføre de meget udgiftkrævende forbedringer, som forslagsstillerne her har ønsket gennemført.

Ordføreren for forslagsstillerne (Niels Mørk): Jeg skal ligesom ministeren under hensyn til, at det vistnok er fjerde gang i denne regerings levetid, vi fremsætter dette lovforslag, fatte mig i korthed.

Ministeren nævnte den nye dagpengereform, som kommer. Det er vi klar over, det er jo sagt flere gange, men vi ved ikke på nuværende tidspunkt, hvad den nye reform kommer til at indeholde ud over, at den formentlig vil omfatte en større del af befolkningen, end den nugældende lov gør.

Når vi igen har fremsat vort forslag, har det flere grunde. For det første kan ministerens forslag om dagpengesikring tidligst træde i kraft om ca. 2 år, nemlig, som ministeren sagde, pr. 1. april 1973, og det vil efter vor opfattelse være helt urimeligt, at de nuværende lave dagpengesatser, som kun giver en gennemsnitlig dækning på omkring 50 pct., skal stå urørte i endnu mindst 2 år.

Dertil kommer, at efter de sociale nedskæringer, som regeringen allerede har gennemført, forudser vi, at det kommende dagpengeforslag ikke vil indeholde de forbedringer, som der er i vort forslag. Jeg tænker her bl. a. på taksternes størrelse og på ventetidens afskaffelse på linje med, hvad der allerede er sket i 1967 for arbejdsløshedsforsikringens vedkommende. Jeg tænker også på ophævelsen af begrænsningen i dagantallet, hvor udbetaling af dagpenge kan finde sted. Vi mener, at så længe arbejdsudygtigheden varer, eller til revalidering eller pension kan træde ind i billedet, må der udbetales dagpenge.

Jeg skal med de få bemærkninger anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Simonsen: Debatten om dette lovforslag er på mange måder en parallel til debatten om det forslag, vi behandlede her i folketinget sidste fredag omkring ulykkesforsikringen, og vi kunne i og for sig henvise til de bemærkninger, vi her gjorde gældende omkring principperne, og til den redegørelsesdebat, som vi havde i folketinget i foråret 1970.

Der er dog enkelte punkter, som jeg gerne vil knytte nogle specielle kommentarer til. For det første må jeg svare på hr. Niels Mørks sidste bemærkninger om, at uanset at der kommer en dagpengereform, som samtidig bliver en administrativ reform, mener man fra socialdemokratiets side, at der er behov for, at satserne bliver forhøjet, og at man ikke kan vente til 1973. Jeg synes, det er vigtigt her at få gjort klart, at det dog kun er 2 år siden, vi forhøjede dagpengesatserne på sygedagpengeområdet med ikke mindre end 33 pct., så der er altså ikke tale om, at der gennem en årrække har stået satser her, der ikke er blevet taget fat på.

Karenstidsbestemmelserne foreslår socialdemokratiet totalt ophævet. Jeg tror, man her må gøre sig klart, at vi står over for et

[Simonsen.]

forslag, som i praksis vil være urealistisk. Når vi ser på de fraværstatistikker, som er blevet offentliggjort for nylig over fravær på arbejdspladserne, og når vi ser de erfaringer, man i Norge har gjort på disse områder, så vil det være en urealistisk tanke totalt at ophæve karenstidsbestemmelserne.

Hvad maksimumsbeløbenes højde angår, mener jeg også, at man fra socialdemokratiets side i hvert fald i allerhøjeste grad er gået til tops. Uanset at man her måske søger at drage en direkte parallel til arbejdsløshedsforsikringsunderstøttelserne, må man sige, at på det område, som vi her har til debat, har vi allerede i forbindelse med redegørelsesdebatten gjort gældende, at vi er tilhængere af et princip med 90 pct.s refusion, men til gengæld med lavere maksimums-satser, hvorved vi i højere grad sikrer, at de lavtlønnede får deres dækning under sygdomsperioder.

Vedrørende finansieringen af disse forslag peger socialdemokratiet på, at midlerne skal skaffes til veje dels gennem det offentlige bidrag, dels gennem forhøjelse af arbejdsgiverbidragene. Jeg vil her henvise til socialministerens bemærkninger, idet jeg også er af den opfattelse, at det egentlig er ret påfaldende, at man fra arbejdsmarkedets parter side, til trods for at man har kendt regeringens stilling på dette område, ikke har haft lyst til at forhøje satserne. Det vidner måske, som socialministeren bemærkede, netop om, at det ikke er et af de områder, som man har prioriteret højest på listen over de ønsker, som man har haft til behandling på dette tidspunkt.

Jeg tror, at det for en heldig gennemførelse af en dagpengereform på dette område er helt afgørende, at vi får ændret på finansieringsbestemmelserne, og vi er hos os i høj grad tilhængere af det princip, som vi gjorde rede for under redegørelsesdebatten; hvorefter vi siger, at fordelingen skal nok være nogenlunde den samme mellem de tre parter, staten, arbejdsgivere og lønmodtagere, som vi kender den i dag; men det skal være på den måde, at man fra arbejdsgiverens side selv tager den første del af risikoen, således at man rundt omkring på arbejdspladserne bliver interesseret i at investere i foranstaltninger, som kan nedsætte fraværprocenterne. Vi har vel nok en meget klar

fornemmelse af, at der er en sammenhæng mellem trivsel og de fraværskdage, som forekommer på virksomhederne.

Socialministeren har allerede nævnt, at de forslag, der her er fremsat, vil koste ca. 400 mill. kr., og dertil må vi sige, at det er i hvert fald ikke småbeløb. Det må være rimeligt, når der er tale om beløb af denne størrelsesorden, at der bliver foretaget en prioritering i forhold til alle andre områder i samfundet.

Som sagt, vi får en debat i forbindelse med det forslag til dagpengereform, som regeringen har bebudet, og vi kan dér komme tilbage til en detaildrøftelse af de enkelte områder.

Vi må fra vor side sige, at vi ikke kan medvirke til gennemførelse af et forslag, der er så udgiftkrævende, som det er tilfældet med socialdemokratiets forslag, og vi må derfor afvise lovforslaget og vende tilbage til problemerne i forbindelse med regeringens forslag.

Kofoed: Da mit partis ordfører, hr. Robert Christensen, ikke kan være til stede her, skal jeg på venstres vegne fremsætte nogle synspunkter vedrørende det her fremsatte lovforslag om forhøjelse af sygedagpengene fra 67 kr. til godt 104 kr. pr. dag; om forhøjelse af dækningsprocenten fra 80 til 90, om samtidig fjernelse af forsørgerbegrebet, samt om at ventedagene skal helt væk.

Jeg vil gerne tilslutte mig det, socialministeren sagde vedrørende finansieringen af disse ydelser. Som det fremgår heraf, har regeringen i sin tid sagt til arbejdsmarkedets parter, at de kan ikke påregne at få flere statsydelser, så hvis de ville forhøje sygedagpengene, måtte det ske gennem bidrag fra dem selv. Når nu arbejdsmarkedets parter ikke har gjort dette, må det være udtryk for, som den foregående ordfører også sagde, at man ikke lægger så stor vægt på disse forbedringer.

Principielt mener jeg, sådan som loven er i øjeblikket, hvor ikke alle er inde under denne sygedagpengeordning; at det kan ikke være sådan, at det skal være staten, der skal bære større og større byrder, det må være de implicerede parter, dem, der nyder godt af det, der må bære de største byrder. Statens politik i disse situationer må være den, at

[Køfoed.]

hvis det er en ordning, der omfatter såmtilige i landet værende borgere, så må statens bidrag stige.

Det foreliggende lovforslag er, så vidt jeg kan se, også et udgiftsforslag, og det er jo den slags forslag, vi skal være ret forsigtige med i denne tid. 400 mill. kr.s forhøjelse af statens udgifter betyder for at omskrive det i udskrivningsprocenter, at vores udskrivningsprocent stiger med 2; det er også noget, man skal tage i betragtning.

I øvrigt må jeg henvise til de bemærkninger, som socialministeren gjorde i sin tale. Jeg kan på venstres vegne ikke anbefale lovforslaget.

Erik Hansen (Ålborg amt): Da det radikale venstres ordfører, hr. Valbak, ikke kan være til stede ved denne forhandling, skal jeg på det radikale venstres vegne give udtryk for nogle synspunkter.

Allerførst vil jeg sige, at i forbindelse med en parallel lovgivning, der blev behandlet her i tinget den 23. april i år, gav hr. Valbak udtryk for nogle synspunkter, som fremgår af Folketingets Forhandlinger sp. 5977, og jeg vil gerne i hovedtrækkene henvise hertil.

Må jeg om det foreliggende lovforslag sige, at det er jo berømmet og aftalt, at der her i tinget skal fremkomme et forslag om en egentlig dagpengereform, og mit parti finder det rigtigst, at man venter med de egentlige realitetsdrøftelser, indtil dette forslag foreligger fra socialministerens side.

Jeg vil gerne tilføje, at man kan godt synes, når man står over for en sygelønsordning på mellem 60 og 70 kr. pr. dag i ugens 6 dage, at det er for ringe et beløb, og at det bør sættes op, hvis det skal være udtryk for nogen egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Dog vil jeg gerne sige, at jeg tror, der findes mange rundt omkring os, som meget gerne ville have den tryghed, som ligger i at kunne få andel i så stor en erstatning, som det trods alt er at få mellem 60 og 70 kr. om dagen i tilfælde af sygdom. Jeg tænker her på de mange selvstændige bedrifter, som hidtil selv stort set har måttet bære de økonomiske konsekvenser i tilfælde af sygdom. Derfor synes jeg, når man drøfter disse ting, der er al anledning til at sige: lad os nu vente med at regulere på disse væsentlige områder, indtil der virkelig

er tale om en dagpengereform, som omfatter alle kredse i befolkningen uanset erhvervs- og organisationsforhold.

Det radikale venstre er ikke enig i det fremsatte lovforslag.

Kjær Rasmussen: Vi er enige med forslagsstillerne i adskilligt af det, de foreslår, og derfor agter jeg ikke at gentage mine gamle taler vedrørende dette lovforslag. Men vi føler dog trang til at bemærke endnu en gang, at vi med en egentlig erstatning ikke forstår en 90 pct. dækning af hidtidig indkomst, som socialdemokratiet altså gør, men derimod en 100 pct. dækning. Jeg har en fornemmelse af, at disse ting ikke kan siges for tit, og derfor være de sagt til forslagsstillerne endnu en gang, således at man måske — når og hvis man får mulighed derfor engang — kan prøve på at huske lidt af det, vi har sagt vedrørende denne dækningsprocent.

Hanne Reintoft: Man bliver altid lidt sær, når man beskæftiger sig med denne særlige form for socialdemokratisk Canossagang. Man kommer her og foreslår med megen social indignation i stemmen den — ganske rigtigt — asociale, borgerlige regering, at man skal have en bedre dagpengeordning ved sygdom, og at man skal have ophævet de ganske uretfærdige og urimelige karenstage. Stolt viser man tilbage til 1968-69 forslag og 1969-70 forslag.

Det er på denne baggrund ikke uinteressant at se tilbage på, hvordan det så ud i 1966-67 og 1967-68; dengang havde socialdemokratiet et flertal til at få gennemført disse forbedringer. Jeg kæmpede selv meget energisk i det daværende udvalg for at få afskaffet karenstage og fik det ganske klart og tydeligt tilbagevist af socialdemokratiet med besked om, at det var for tidligt, og at der ikke var råd. Det var altså ikke for tidligt året efter, men man må sige, at det er lidt bittert, at det ikke kunne gennemføres, da loven var til behandling og flertallet eksisterede. Enten må det være parade- og skinopposition, eller også er det bodsøvelser, fordi man endelig er kommet på bedre tanker. Jeg håber meget og vil også gerne have understreget fra socialdemokratiets side, at det er det sidste, for så har vi da muligheden for at få forbedret

[Hanne Reintoft.]

dagpengereglerne i en nok ikke alt for fjern fremtid, når socialdemokratiet antagelig igen får indflydelse på regeringsmagten.

Karensdagene må og skal afskaffes, jeg er ganske enig med forslagsstillerne. Jeg kan heller ikke forstå, at der ikke efterhånden er forståelse for det i regeringspartierne, når der kan henvises til, at de er afskaffet i vores arbejdsløshedsforsikring.

Jeg håber samtidig at kunne få socialdemokratiets støtte til det ændringsforslag, jeg har bedt om at få fremsat til socialministerens forslag om sygedagpenge, så der kan udbetales dagpenge, når man mister en halv eller en hel dagløn ved at søge læge, gå på skadestue, poliklinik eller røntgenambulatorium. Samfundet pådrager sig i forvejen et stort ansvar ved de alt for lange ventetider her, og det er ganske urimeligt, at visse ofte i forvejen dårligt lønnede samfundsgrupper, nemlig de timelønnede, skal sætte løn til på noget sådant, mens andre grupper kan have den tryghed, at det ikke koster dem noget. Det lægelige serviceapparat på vores arbejdspladser er i forvejen så ringe, at problemet netop accentueres for arbejderne.

Med hensyn til dagpengenes størrelse er vi ikke og kan vi ikke blive enige med socialdemokratiet om, at $\frac{9}{10}$ -reglen giver en egentlig dækning for tabt arbejdsfortjeneste, mens vi selvfølgelig kan blive enige om, at den er bedre end den nuværende. Virkelig social tryghed er og bliver, at man ved uforskyldt indtægtsstab, det være sig på grund af ledighed, ulykke eller sygdom, kan være sikker på ikke at få sine indtægter beskåret, og en virkelig dækning kan ikke være ringere end 100 pct. af indtægten i fag eller branche; helst skulle vi frem til 100 pct. af den pågældendes egen indtægt.

Når vi drøfter arbejdsløshedslovgivningen, argumenterer man altid med, at det påfører særlige udgifter at gå på arbejde, udgifter, man sparer under ledighed. Dette argument holder ikke, og i tilfældet sygdom er det ganske uanvendeligt, da alle ved og det meget let kan dokumenteres ved forskellige undersøgelser, at det tværtimod påfører ekstra udgifter at være syg.

Vi må på det bestemteste fastholde, at en 100 pct. dækning er og bliver et mål, der må nås; det er også et kray, der stilles af lønmodtagerne.

Jeg har selv flere gange stillet ændringsforslag her i tinget, der altså desværre endnu ikke har kunnet vedtages, om, at satsen for forsørgere og ikke-forsørgere bliver ens med hensyn til dagpengene, og kan selvfølgelig kun varmt støtte, at socialdemokratiet foreslår dette nu, ligesom vi fuldt ud kan støtte, at grænsen for det antal dage, sygedagpenge kan oppebæres, ophæves.

Det vil dog indebære, at vi får en fornøftig revision af vores revalideringsapparat både med hensyn til lovgivningens tilbud og med hensyn til hurtigere og effektivere administration. Ophæver man begrænsningen for, hvor længe der kan udbetales dagpenge, må man samtidig indregne de udgifter, det vil give at gøre revalideringsapparatet mere funktionsdueligt. Det samme gælder jo pensionstilkendelsen, der ikke mindst for invalide pensionerens vedkommende kan trække ud i månedsvis, ja, vi har eksempler på i årevis.

Lad mig her minde om mit forslag om hurtigt arbejdende lokalt nedsatte pensionskomiteer bestående af såvel folkevalgte som specialister med let adgang og med let adgang for ansøgeren til at tale med en sådan lokal komité og forklare om sin tilstand og sine problemer.

Lad mig til slut beklage, når nu socialdemokratiet kommer med et forslag, der er et fremskridt, at så de socialdemokrater, der var mest betænkelige ved sygekassernes afskaffelse, ikke har tanker om en demokratisering, om en anden form for folkelig administration, for vi var jo ganske enige om, at det var meget betænkeligt, at man nedlagde denne form for folkelig administration af sygekasseapparatet.

Der skulle kunne findes et tilsvarende eller et måske mere demokratisk apparat, et mindre korrumperet apparat end sygekasseapparatet, og jeg vil igen henviser til, hvad vi har sagt om, at netop de store dagpengeudgifter udmærket kunne administreres på de store arbejdspladser og af fagbevægelsen.

Fordi et engang demokratisk apparat som sygekasserne, der var blevet mere eller mindre korrumperet, afskaffes af en reaktionær regering, behøver vi jo ikke at opgive at arbejde henimod en højere form for demokrati med en mere ægte medleven end i det, man måtte opgive, fordi man ikke havde gjort det demokratisk og dygtigt nok. Lidt

[Hanne Reintoft.]

fantasi kan ikke skade, hvis dette samfund skal udbygges i demokratisk retning og ikke, sådan som denne regering ønsker det, i stigende grad bureaukratiseres.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil blot i anledning af den diskussion, der har været, og hr. Niels Mørks udtalelser om, at vi ikke fortsat kan køre videre med de lave dagpenge, og bemærkningerne om, hvordan en kommende ordning skulle finansieres, dels ved større statsbidrag, dels, som det er antydnet, ved større arbejdsgiverbidrag, have lov til at nævne et par tal.

I det forslag til tillægsbevillingslov, som lige er fremsat, vil man kunne se, at der for 1970-71 var en bevilling på 237 mill. kr. til dagpenge udgørende statens tilskud, men at man på tillægsbevillingsloven har været nødt til at søge yderligere 234 mill. kr. til dette formål, altså næsten en fordobling af statstilskuddet. Jeg synes, dette må ses i relation til, at den sygeforsikringslov, vi har haft hidtil, har haft som udgangspunkt, at staten skulle betale $\frac{1}{6}$, mens resten skulle betales af arbejdsmarkedets parter.

Da vi fik gennemført forbedringerne med virkning fra 1969, ophævede vi ganske vist denne bestemmelse om fordeling på bestemte brøker, og vi satte ikke noget andet tal ind, men det, man havde beregnet og forudset dengang, var, at parterne skulle betale den ene halvdel og staten den anden halvdel. Den udvikling, vi har oplevet, har givet til resultat det, vi har set, at i dag betaler staten til lønarbejderordningen ca. $\frac{2}{3}$, mens parterne selv kun betaler $\frac{1}{3}$, og det var dette, der var baggrunden for, at man fra regeringens side sagde til arbejdsmarkedets parter, at de kommende forbedringer måtte de selv være med til at betale. Jeg synes sådan set, at man kun kan beklage, at arbejdsmarkedets parter har prioriteret ferieforlængelse eller arbejdstidsforkortelse eller andre forbedringer højere end større ydelser til de syge.

Ordføreren for forslagsstillerne (Niels Mørk): Selv om det mest var negative bemærkninger, der faldt i relation til lovforslaget, vil jeg gerne takke for de bemærkninger, der er fremsat.

Hr. Simonsen var inde på, sådan forstod

jeg, at det ikke ville være realistisk at ophæve karenstiden. Deri kan jeg ikke være enig med hr. Simonsen. Den er stort set ophævet i Sverige og har været det i nogle år. Hr. Simonsen er bange for misbrug, når man ophæver karenstiden, men de oplysninger, jeg har fra svensk side om erfaringerne dér, viser, at misbrugene i hvert fald ikke er større dér, end man har regnet med her, og ikke større end inden for andre grupper, hvor der ingen karenstid er. Det, der er tale om her, er jo også sletning af et skel: på den ene side lønarbejdere, på den anden side funktionærer og tjenestemænd, som har fuld erstatning under sygdom.

Den omstændighed, at arbejdsmarkedets parter under overenskomstforhandlingerne ikke har lagt så stor vægt på en forbedring af sygedagpengene, skyldes vel, at man i disse overenskomstforhandlinger må køre de lettest opnåelige krav igennem, og det er sandsynligt, at det havde været nemmere at komme til enighed om en forhøjelse af ATP-bidraget end om en forhøjelse af sygedagpengene. Dermed er ikke sagt andet, end at i hvert fald den ene overenskomstpart, LO, er stærkt interesseret i en forbedring af sygedagpengene og har været det længe.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) var inde på, at de selverhvervende i mange tilfælde under sygdom ville være dårligere stillet end lønarbejderne. Lad mig sige det på den måde, at hvis det er sådan, er det faktisk deres egen skyld, de har jo mulighed for igennem den frivillige sygedagpengesikring, også med statstilskud, at sikre sig under sygdom.

Der har været talt om finansieringen, og flere af ordførerne har været inde på selve den merudgift, der er tale om, hvis lovforslaget gennemføres. Deroverfor må jeg henvise til bemærkningerne til lovforslaget; ministeren var også inde på det. Det fremgår af disse bemærkninger, at vi har den opfattelse, at produktionen og staten må bære en stigende andel af udgifterne, men der kan også blive tale om at indføre bidrag afpasset efter størrelsen af de dagpenge, den pågældende er berettiget til. Derved åbner vi altså mulighed for, at også de forsikrede skal betale noget mere, end de gør i dag, når dagpengene bliver forhøjet.

Men disse finansieringsproblemer er komplicerede, og derfor har vi i bemærkningerne

[Niels Mørk.]

sagt, at de bør drøftes nærmere i socialudvalget, da de må give anledning til en række undersøgelser.

Hvis jeg ikke hørte fejl, kom fru Hanne Reintoft med en bemærkning om den kompromitterede sygekassebevægelse eller sådan noget lignende. Hvis det var tilfældet, så stempler denne udtalelse fru Hanne Reintoft selv.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om mærkning, skiltning m. v. inden for forbrugsområdet [af Lis Groes m. fl.]

og
forslag til lov om ændring af lov om indsende med priser m. v. [af Lis Groes m. fl.]

Valgt blev: *Gerda Møller, Erik Hansen (Vejle amt), Gudrun Jensen, Juul-Madsen, Jens Peter Jensen (Sorø amt), Niels Andersen, Eva Ree, Dagmar Andreasen, Amtoft, Jørgen Andersen, Lis Groes, Camre, Jørgen Peder Hansen, Ove Hansen, Grete Hækkerup, Kampmann og Gunhild Due.*

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget for undervisning og uddannelse har afgivet betænkning over forslag til lov om ændring af lov om handelshøjskoler. Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 4. maj kl. 13.30 med følgende dagsorden:

1) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om arbejderbeskyttelse i Grønland.

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om udbyttebegrænsning m. v.

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om handelshøjskoler.

4) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om sænering.

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om fremme af byggeriets udvikling.

6) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om real-kreditinstitutter.

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge henviser formanden til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 12.12.

96. møde.

Tirsdag den 4. maj kl. 13.30.

Formanden: Medlem af folketinget Vivike har meddelt mig, at han ønsker til socialministeren at stille følgende spørgsmål:

„Finder ministeren det i sin orden, at revalideringscentret for Århus amt har afslået revalideringshjælp til en stofmisbruger, der har absolut udsigt til afvæning ved et ophold på Den rejsende Højskole?“

Medlem af folketinget Lis Groes har meddelt mig, at hun ønsker til handelsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Hvad agter ministeren at foretage i anledning af, at diskontonedsættelsen endnu ikke er slået igennem i bankernes udlånsrente?“

Medlem af folketinget Karen Dahlerup Andersen har meddelt mig, at hun ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Finder ministeren det rimeligt, at de forældre, der har henvendt sig om erstatning til deres børn i forbindelse med formodede uheldige følgevirkninger ved vaccination, skal vente med at få deres sag afgjort, til der er vedtaget en særlig lov om erstatning for vaccinationsskader?“

Medlem af folketinget Otto Mørch har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for offentlige arbejder at stille følgende spørgsmål:

„Foreligger der resultater af den vurdering af en to-sporet Samsølinie, som ministeren i maj 1969 gav vejdirektoratet pålæg om at foretage?“

Medlem af folketinget Meta Ditzel har meddelt mig, at hun ønsker til undervisningsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Kan ministeren oplyse, om det forsøgsarbejde, der de sidste år har været i gang i statens pædagogiske forsøgscenter i Rødovre, har givet så gode resultater, at det kan udvides til også at omfatte kurser for lærere og elever fra provinsen?“

Spørgsmålene vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid i morgen.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om arbejderbeskyttelse i Grønland.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 125) findes i tidenden sp. 4096, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1583).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Erling Dinesen: Må jeg først sige, at vi er tilfreds med, at arbejdsministeren har imødekommet vort ønske om at fjerne bestemmelsen i § 28, stk. 2, således at loven ikke kommer til at indeholde regler om, at børn, der er fyldt 10 år, kan udføre erhvervs-mæssigt arbejde ved rensning, behandling m. v. af fisk i skoleferien. Det var ikke just nogen klædelig bestemmelse i en arbejderbeskyttelseslovgivning, og vi er altså tilfreds med, at der nu er stillet ændringsforslag om, at den skal udgå.

Men hermed hører også tilfredsheden op. Forholdet er det, at arbejdsministeren har fastholdt afvisningen af at oprette en særlig tilsynskreds i Grønland, til trods for at alle relevante instanser er gået ind for det, i øvrigt inklusive arbejdsministeren selv, og til trods for at loven kun vil få begrænset betydning, når der ikke samtidig sikres fornødent lokalt tilsyn og kontrol.

Lad mig minde om, hvad bl. a. LO har udtalt over for udvalget. På vegne af Grønlands Arbejder Sammenslutning har Landsorganisationen over for den oprindelige embedsmandsbetænkning og udkast til lov om arbejderbeskyttelse i Grønland principielt været af den mening, at den danske lov skulle udstrækkes til også at omfatte Grønland. Dette var også LOs synspunkt, da arbejdsrådets Grønlandsudvalg besøgte